

Tedaj pa se je pritipala do njega in ga krepko zmajala, prijemši ga za ramo in glavo.

Odvetnik je hrknil, globoko vzdihnil, se prevrgel z desne na levo stran ter vprašal zaupno:

»Kdo pa je?«

»Jaz — Karol — vstani! — Ne morem te že vzbuditi,« je šepetala Tončka, da bi je ne čula Marijana, ker je bila pustila vsa vrata za seboj odprta.

»Tončka, ti, ti?!« —

Takoj je bil trezen.

»Vstani! — Mudi se — ženi tvoji je slabo — ah!«

»Tiho, tiho, golobče moje — srček moj — sreča moja!« —

Ko sta prispela Tončka in Pajk k bolničini postelji, je klečala Marijana že plakaje tik njenega vzglavja; ihteč je poljubljala suhe, mrzle roke gospej Mariji, preko katere voščeno bledega in globoko udrtega, upadlega obraza je bil razlit blažen nasmeh — odsev rajske, nadzemeljske sreče.

(Dalje prihodnjič.)

Ptici.

Zdrava, ptica, zdrava!
Spet si priletela,
Spet pod streho mojo
Gnezdo si pripela.

Mlade v gnezdu bodeš
— Kot nekdanj — gojila,
S petjem dušo bolno
Bodeš mi vedrila . . .

Carmen.

Planinski cvet.

V življenja dneve meni enolične
Naključje vpletlo je podobe mične.
Kjer moči Sava in sestríca Kokra svet,
Razvil se meni krasen je planinski cvet.

Razvil se cvet na nepristopni skali,
Da meni nedosežen, to me žali.
Čeprav srečnejše v šopek ga dobi dekle,
Na cvet planinski mi spomin nikdar ne vmre.

Breda.

